

Arrest

nr. 70 632 van 24 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger en van Armeense origine te zijn. In Armenië woonde u samen met uw zoon, G. M. (O.V. X). U verzorgde er uw zoon. Sinds 1994 lijdt uw zoon aan schizofrenie die hij opgelopen heeft toen hij van zijn werk in het leger te voet naar huis ging. Hij werd toen tegengehouden door politie. Uw zoon wist niet wie ze waren en begon te vluchten. Er werd in de lucht geschoten. Hierdoor is uw zoon dermate geschrokken dat hij sindsdien schizofrenie heeft. U heeft uw land verlaten omwille van volgende redenen. Sinds de diagnose van uw zoon wordt hij op straat gepest en geslagen omwille van zijn ziekte. 10 à 15 jaar geleden heeft u naar aanleiding van deze aanvallen op uw zoon een klacht neergelegd bij de politie. Toen u ging informeren over het vervolg van die klacht werd u gezegd dat er nog niets is gevonden en dat ze iets zullen doen als ze de dader zouden vinden. Nadien bent u niet

meer naar de politie gegaan. U heeft hierna zelf de persoon geslagen die uw zoon sloeg. Omwille van de ziekte van uw zoon werd u zelf ook scheef bekeken door familieleden en de samenleving. Sinds 2003 ongeveer was u privéarts van N. P., een geestelijke. Op 17 of 18 februari 2009 was er een moordpoging op hem waardoor hij in coma belandde. In juli 2009 is hij uiteindelijk overleden. Een half jaar voor de moordpoging vertelde N. u dat hij zal vermoord worden. Hij heeft u niet verteld door wie of waarom hij zou vermoord worden. Na de dood van N. begon u zowel op uw mobiele als op uw vaste telefoon dreigtelefoontjes te krijgen. Onbekenden wilden verhinderen dat u iets zou vertellen over de levenswijze van N.. U kreeg dagelijks of om de 2 dagen dergelijke telefoontjes. U bent 2 keer van telefoonnummer veranderd waardoor u even geen dreigtelefoontjes kreeg. Uw zoon werd ook een paar keer bedreigd via de telefoon. Drie à vier maanden na de dood van N. werd u voor de eerste keer bijna aangereden op straat door onbekenden. U probeerde u van de auto weg te duwen. Hierdoor liep u gekneusde vingers op. Twee à drie maanden later werd u opnieuw bijna aangereden op het pleintje. Deze keer met een andere wagen. Van 2 november tot 24 december 2010 is uw zoon opgenomen geweest in de psychiatrische instelling van Sevan. Omwille van uw problemen ging de mentale gezondheid van uw zoon sterk achteruit en diende hij gedwongen opgenomen te worden. Op een dag ging u uw zoon in de instelling bezoeken en reed u mee met een onbekende advocaat. Deze advocaat zei u dat patiënten van de instelling waar uw zoon verbleef, naar Europa worden overgebracht als orgaandonor. Toen u dit te weten kwam, heeft u 1 besloten om het land te verlaten. In de winter van 2010-2011 is uw zoon 3 à 4 keer bijna aangereden. U kreeg dreigtelefoontjes tot maart 2011. In de nacht van 18 op 19 mei 2011 zijn u en uw zoon van de internationale luchthaven van Zvartnots naar Praag in Tsjechië gevlogen, waarna u er een vlucht naar Amsterdam in Nederland heeft genomen. Vervolgens zijn u en uw zoon per wagen naar België gereisd waar u op 19 mei 2011 aankwam. De volgende dag diende u uw asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties. U vreest voor het leven van uw zoon. U bent in het bezit van volgende documenten: uw huwelijksakte, uw geboorteakte, uw militair boekje, uw diploma, de overlijdensakte van uw echtgenoot, een badge van het leger, een kopie van enkele pagina's van uw paspoort, een kopie van enkele pagina's van het paspoort van uw dochter A. M., een kopie van enkele pagina's van het paspoort van uw zoon G. M., een medisch attest betreffende uw zoon dd. 07.02.2011, een medisch attest betreffende uw zoon dd. 24.12.2010, een bundel internetartikelen, het militair boekje van uw zoon, de geboorteakte van uw zoon, het diploma van uw zoon, een medisch attest betreffende uw zoon dd. 17.06.2011 en een medisch attest betreffende uw zoon dd. 24.05.2011.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw zoon enerzijds werden bedreigd door onbekenden omwille van de dood van N. P., en dat u anderzijds vreest voor het leven van uw zoon die door het psychiatrisch ziekenhuis zou kunnen worden gebruikt als orgaandonor. Ook klaagt u aan dat uw zoon omwille van zijn psychologische aandoening in Armenië wordt gevisieerd door kennissen en onbekenden. (CGVS, p. 14 & 16) Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u het volgens uw verklaringen belangrijkste vluchtmotief – met name de ontdekking dat de patiënten in het psychiatrisch ziekenhuis waar uw zoon verbleef, gebruikt werden als orgaandonor (CGVS, p. 15-16, 21) - niet heeft vermeld in de vragenlijst voor het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld. U verklaarde dit nalaten door te stellen dat u het moeilijk had om als dokter deze medische criminaliteit aan te kaarten, en dat u bang was omdat er mensen van de overheid bij betrokken waren en u wou overleggen met een advocaat (CGVS, p. 2). Van een asielzoekster die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter verwacht worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag - zeker de elementen die de directe aanleiding van haar vlucht uit haar land van herkomst zouden zijn geweest - volledig en op correcte wijze aanbrengt en dit vanaf het begin van haar asielprocedure. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land om er asiel aan te vragen, is immers inherent het vertrouwen verbonden in deze autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. De door u opgeheven motivering waarom u niet van in het begin van uw asielprocedure al uw problemen kenbaar maakte en u het meest essentiële element, met name de concrete aanleiding van uw vlucht niet vermeldde, is dan ook onafdoende. Bovenstaande vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van dit asielmotief. Bovendien baseert u uw vrees dat uw zoon zal gebruikt worden als orgaandonor, op een toevallige éénmalige ontmoeting met een advocaat die u een lift aanbood toen u uw zoon in het ziekenhuis ging bezoeken (CGVS, p. 16). U kent echter de naam niet van deze advocaat die u heeft verteld over de orgaanhandel in het psychiatrisch ziekenhuis, meer nog, u heeft zelfs niet naar zijn naam gevraagd (CGVS, p. 21). U heeft evenmin enige poging ondernomen om meer informatie over deze orgaanhandel in te winnen, dit terwijl u verklaart (CGVS, p. 5) dat u een redelijk bekende dokter bent met patiënten in Erevan en in verschillende regio's en dorpen. Ook heeft u geen enkele poging ondernomen om de door u verklaarde orgaanhandel in het psychiatrisch ziekenhuis kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten of instanties (CGVS, p. 23). Deze vaststellingen komen evenmin de geloofwaardigheid van dit asielmotief ten goede. Wat betreft de problemen die u ondervond n.a.v. de dood van N. P. dient vooreerst gewezen te worden op incoherenties

tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten. Zo stelt u dat verschillende maanden na de moordpoging in februari 2009 op N. P. iemand is gearresteerd hiervoor (CGVS, p. 18). Echter, uit een door u neergelegd internetartikel blijkt dat de dag na de moordpoging op N. de dader al werd opgepakt (pagina 3 uit de bundel internetartikelen). Eveneens stelt u niet te weten of er 1 of meerdere verdachten in deze zaak zijn gearresteerd (CGVS, p. 18). Echter, het betreffende internetartikel stelt dat er 1 dader werd aangehouden (pagina 3 uit de bundel internetartikelen). Gezien uw problemen begonnen na de moordpoging op N. kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van belangrijke gebeurtenissen in de nasleep hiervan, zoals de arrestatie van verdachten. Temeer, daar u zelf aangeeft dat uw problemen zijn begonnen na de arrestatie van personen die betrokken waren bij de aanslag op N. (CGVS, p. 14). Ook dient opgemerkt te worden dat u eerst stelt dat uw zoon niet gewond was na een poging tot aanrijding en dat hij toen gewoon geschrokken was (CGVS, p. 18). Uw zoon daarentegen, beweert dat zijn voet hierna gebroken was (CGVS zoon G. M. (O.V. 6.816.998), p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat het enkel een kneuzing betrof, maar dat zijn voet niet gebroken was (CGVS, p. 26), hetgeen echter niet te rijmen valt met uw aanvankelijke verklaring dat uw zoon toen gewoon geschrokken was. Deze verklaring is bijgevolg niet afdoende. Er mag immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u omtrent belangrijke feiten in uw asielrelaas consistente verklaringen aflegt. Bovenstaande vaststellingen doen verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u zeer slecht op de hoogte bent van de door u verklaarde problemen. Zo heeft u geen enkel idee waarom men N. wou vermoorden en weet u enkel dat N. problemen had met ene Hakob en Vachik (CGVS, p. 14). Gezien uit uw verklaringen blijkt dat N. u zeer veel verteld heeft over zijn levenswijze en over andere personen, en dat N. u vertelde dat hij met de dood bedreigd werd (CGVS, p. 14 & 19), is het zeer opmerkelijk dat u niets kunt vertellen over de mogelijke daders en het motief voor de moord. Daarenboven heeft u geen enkel idee door wie u werd bedreigd (CGVS, p. 19). Bovenstaande onwetendheden ondermijnen verder de onaannemelijkheid van uw asielrelaas. Ook dient gewezen te worden op 1 tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen voor het CGVS en uw verklaringen in de vragenlijst voor het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken is ingevuld. Zo verklaart u voor het CGVS dat u de dreigtelefoontjes kreeg omdat men dacht dat u zeer veel wist over het leven van N. en ontkent u expliciet dat u de dreigtelefoontjes zou gekregen hebben omdat u op de hoogte was van de omstandigheden van de moordpoging op N. (CGVS, p. 19). Echter, in de vragenlijst stelt u dat tijdens die dreigtelefoontjes u werd verteld dat u de dader van de moordpoging had verraden (vragenlijst DVZ, 3.5). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid stelt u dat u dit niet heeft gezegd en dat de tolk u toen waarschijnlijk verkeerd heeft begrepen (CGVS, p. 19). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, de vragenlijst werd u voorgelezen en u heeft ze ter goedkeuring ondertekend (vragenlijst DVZ, p. 3). Bovenstaande tegenstrijdigheid doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voor zover uw asielrelaas geloofwaardig is, quod non, dient opgemerkt te worden dat u voor wat betreft uw recente problemen geen bescherming heeft gezocht bij de bevoegde autoriteiten in uw land. Zo heeft u geen enkele poging ondernomen om bescherming te zoeken bij de bevoegde autoriteiten in uw land omtrent de dreigtelefoontjes en pogingen tot aanrijding (CGVS, p. 23). Reden hiervoor is dat volgens u een klacht niets oplevert en dat er in Armenië geen enkele organisatie u kan helpen. Deze verklaring is niet afdoende gezien het een loutere bewering betreft. Immers, u kent geen gevallen waarin een klacht niets oplevert en u heeft zich niet geïnformeerd betreffende het bestaan van mogelijke organisaties die u zouden kunnen helpen (CGVS, p. 23). Aanvankelijk stelde u bovendien (CGVS p. 6 & 14) dat u de personen die u lastig vielen niet kent en daarom geen gerechtelijke stappen ondernam, indien u hen wel zou kennen zou u naar de rechtsinstanties zijn gestapt, hetgeen bijgevolg niet te rijmen valt met uw bovenvermelde verklaring. Bijgevolg moet ook worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen ernstige incoherenties vertonen, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang komt. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u uw vluchtroute niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo zijn u en uw zoon met het vliegtuig vertrokken vanuit de internationale luchthaven van Zvartnots in Armenië naar Praag, waarna jullie een vliegtuig naar Amsterdam hebben genomen (CGVS, p. 11 & 12). Vervolgens zijn jullie met een wagen naar België gereisd (CGVS, p. 12). U en uw zoon zijn zonder paspoort het vliegtuig in Armenië opgestapt en vervolgens zijn jullie zonder paspoort naar België gereisd (CGVS, p. 10 & 12). In de luchthaven van Praag en van Amsterdam werden jullie niet gecontroleerd (CGVS, p. 11 & 12). Deze verklaringen zijn totaal ongeloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u zonder paspoort naar België bent gereisd. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw zoon jullie Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze

waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook u algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang. U klaagt ook aan dat geestelijke patiënten - zoals uw zoon - in Armenië niet worden aanzien als normale mensen, dat ze vernederingen en mishandelingen ondergaan, dat ze uit de samenleving worden weggeduwd, en dat ze er niet kunnen rekenen op bescherming van de autoriteiten (CGVS, p. 16-17, 23). Ook uw advocaat haalt aan dat geesteszieken in Armenië moeten worden beschouwd als het behoren tot een bepaalde groep omdat in rapporten van Artsen Zonder Grenzen de geestelijke gezondheidszorg in Armenië als een serieus probleem wordt beschouwd en er niet goed is uitgebouwd, en dat geesteszieken uit de maatschappij worden uitgestoten. Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt (CGVS, p. 8 & 15-16) dat uw zoon voor zijn psychologische problemen werd behandeld in Armenië. Zo heeft uw zoon verschillende behandelingschema's doorlopen waartijdens hij meerdere medicijnen moest innemen en werd hij toen zijn toestand verslechterde van 2 november tot 24 december 2010 opgenomen in de psychiatrische instelling van Sevan. Uw zoon verklaarde ook (CGVS zoon, p. 3-4) dat hij in Armenië een levenslange uitkering had. Ook uit de door u aangebrachte medische documenten blijkt dat uw zoon voor zijn ziekte werd behandeld in Armenië (o.a. ambulante verzorging, hospitalisatie in 2002, voorschriften voor meerdere medicijnen). Bijgevolg blijkt uit deze vaststellingen niet dat de Armeense instanties systematisch bijstand zouden onthouden omwille van een van de criteria zoals bepaald door de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd dat de Armeense gezondheidszorg voorziet in instanties specifiek gericht op de opvang van geesteszieken, al zijn ze niet altijd optimaal georganiseerd. In 2004 werd er in Armenië ook een wet m.b.t.de psychiatrische zorgverlening goedgekeurd. Uit een studie van 2006 over de toepassing van deze wet blijkt dat er nog tekortkomingen zijn maar dat er ook een geleidelijke verbetering van de situatie is. Verder blijkt dat er soms gratis psychiatrische hulp en medicijnen voorzien is voor mentale zieken. Uit deze vaststellingen blijkt aldus dat de Armeense overheid inspanningen levert om geesteszieken beter te kunnen opvangen en dat de situatie de laatste jaren is verbeterd. Betreffende de pesterijen door kennissen en onbekenden waarvan uw zoon het slachtoffer was moet vooreerst opgemerkt worden dat hierboven reeds werd vastgesteld dat u over andere elementen van uw asielrelaas ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd waardoor aldus uw beweringen over deze problemen die uw zoon zou gekend hebben niet zo maar voor waar kunnen worden aangenomen. Aangezien u aanvoert dat uw zoon een risico loopt op vervolging of onmenselijke en vernederende behandeling, kan ook worden verwacht dat u dat staft met een begin van bewijs, hetgeen echter niet het geval is. Verder heeft u na uw éénmalige klacht hieromtrent 10 à 15 jaar geleden bij de politie, geen klacht meer ingediend omdat het volgens u geen zin had en omdat mensen met een psychiatrische stoornis er niet worden beschermd (CGVS, p. 22). Dit betreft een loutere blote bewering die u echter niet aannemelijk heeft kunnen maken. Immers, u verklaart zelf dat de politie n.a.v. uw éénmalige klacht u zei dat ze tegen de dader zullen optreden indien hij wordt gevonden (CGVS, p. 22). In verband met de pesterijen waarvan uw zoon slachtoffer was, verklaart u geen enkele andere instantie te hebben gecontacteerd omdat u dan klacht moest indienen bij hogere instanties, welke enorm moeilijk was en zeer veel tijd vergde (CGVS, p. 22). Het betreffen geen afdoende verklaringen om geen verdere pogingen te ondernemen om bescherming te zoeken. Er mag immers van een asielzoeker verwacht worden dat hij/zij redelijke pogingen onderneemt om zijn/haar probleem aan de bevoegde instanties kenbaar te maken en op die manier probeert bescherming te vinden bij de bevoegde autoriteiten. Aangezien u geen verdere bescherming heeft gezocht, terwijl dit redelijkerwijze kan worden verwacht, wordt de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde problemen m.b.t. uw zoon dan ook ondermijnd. Uit de bovenvermelde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat geesteszieken algemeen gezien weinig worden aanvaard door de Armeense bevolking en er over mentale ziektes onwetendheid en misvattingen bestaan, waardoor ze een stigma krijgen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen maakt echter melding van ernstige vijandigheden tegenover of vervolgingen van geesteszieken. Aldus moet worden geconcludeerd dat geesteszieken in Armenië hoogstens als een maatschappelijk kwetsbaardere groep kunnen worden beschouwd, maar dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat uw zoon als schizofreen in Armenië zou vervolgd worden zoals voorzien in de Conventie van Genève, noch dat uw zoon er als schizofreen het voorwerp zou uitmaken van een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, uw huwelijksakte, uw geboorteakte en de kopie van enkele pagina's van uw paspoort bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Doch bevatten deze documenten geen informatie betreffende

de door u verklaarde problemen. Uw militair boekje en uw badge van het leger tonen aan dat u voor het leger heeft gewerkt. Doch bevatten ze geen informatie met betrekking tot de door u verklaard problemen. Uw diploma bevat informatie betreffende uw scholing, niet betreffende de door u verklaarde problemen. Wat de overlijdensakte van uw echtgenoot betreft, stelt u zelf dat ze geen informatie bevat betreffende de door u verklaarde problemen (CGVS, p. 8). De kopie van enkele pagina's van het paspoort van uw dochter A. M., de kopie van enkele pagina's van het paspoort van uw zoon G. M., de geboorteakte van uw zoon, het militair boekje van uw zoon en het diploma van uw zoon bevatten informatie over de identiteit van uw kinderen die niet wordt betwist. Doch bevatten ze geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Wat de bundel internetartikelen betreft, dient vooreerst gewezen te worden op de eerdere vastgestelde tegenstrijdigheden hieromtrent. Bovendien bevatten deze internetartikelen geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen (CGVS, p. 7). De medische attesten betreffende uw zoon dd. 07.02.2011 en dd. 24.12.2010 tonen aan dat uw zoon aan schizofrenie lijdt. Het medisch attest dd.17.06.2011 en het medisch attest betreffende uw zoon dd. 24.05.2011 stellen dat u aanwezig dient te zijn bij het gehoor van uw zoon voor het CGVS. Doch bevatten geen van de door u neergelegde medische attesten informatie betreffende de problemen die u of uw zoon in Armenië zouden hebben gekend. Bijgevolg kunnen de door u neergelegde documenten bovenstaande beslissing niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing van verzoeker luidt als volgt :

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn en van Armeense origine te zijn. Op 19 mei 2011 heeft u uw land van herkomst verlaten en op 20 mei 2011 heeft u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw moeder, S. A. (O.V. 6.816.995), werden aangehaald. Sinds 1994 heeft u schizofrenie waarvoor u door uw moeder in Armenië werd verzorgd. U werd 1 keer bijna aangereden waardoor uw voet gebroken was. U werd in Armenië beledigd en bespuwd omwille van uw ziekte. U bent in het bezit van uw militair boekje, uw geboorteakte, uw diploma en een medisch attest dd. 24.05.2011.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op de asielaanvraag van uw moeder, S. . (O.V.6.816.995) (CGVS, p. 6). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw moeder de beslissing is genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiairebeschermingsstatus kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegrondevrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw moeder werd als volgt gemotiveerd: “Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw zoon enerzijds werden bedreigd door onbekenden omwille van de dood van N. P, en dat u anderzijds vreest voor het leven van uw zoon die door het psychiatrisch ziekenhuis zou kunnen worden gebruikt als orgaandonor. Ook klaagt u aan dat uw zoon omwille van zijn psychologische aandoening in Armenië wordt geïsoleerd door kennissen en onbekenden. (CGVS, p. 14 & 16) Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u het volgens uw verklaringen belangrijkste vluchtmotief – met name de ontdekking dat de patiënten in het psychiatrisch ziekenhuis waar uw zoon verbleef, gebruikt werden als orgaandonor (CGVS, p. 15-16, 21) - niet heeft vermeld in de vragenlijst voor het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld. U verklaarde dit nalaten door te stellen dat u het moeilijk had om als dokter deze medische criminaliteit aan te kaarten, en dat u bang was omdat er mensen van de overheid bij betrokken waren en u wou overleggen met een advocaat (CGVS, p. 2). Van een asielzoekster die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter verwacht worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag - zeker de elementen die de directe aanleiding van haar vlucht uit haar land van herkomst zouden zijn geweest - volledig en op correcte wijze aanbrengt en dit vanaf het begin van haar asielprocedure. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land om er asiel aan te vragen, is immers inherent het vertrouwen verbonden in deze autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. De door u opgeheven motivering waarom u niet van in het begin van uw asielprocedure al uw problemen kenbaar maakte en u het meest essentiële element, met name de concrete aanleiding van uw vlucht niet vermeldde, is dan ook onafdoende. Bovenstaande vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van dit asielmotief. Bovendien baseert u uw vrees dat uw zoon zal gebruikt worden als orgaandonor, op een toevallige éénmalige ontmoeting met een advocaat die u een lift aanbood toen u uw zoon in het ziekenhuis ging bezoeken (CGVS, p. 16). U kent echter de naam niet van deze advocaat die u heeft verteld over de orgaanhandel in het psychiatrisch ziekenhuis, meer

nog, u heeft zelfs niet naar zijn naam gevraagd (CGVS, p. 21). U heeft evenmin enige poging ondernomen om meer informatie over deze orgaanhandel in te winnen, dit terwijl u verklaart (CGVS, p. 5) dat u een redelijk bekende dokter bent met patiënten in Erevan en in verschillende regio's en dorpen. Ook heeft u geen enkele poging ondernomen om de door u verklaarde orgaanhandel in het psychiatrisch ziekenhuis kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten of instanties (CGVS, p. 23). Deze vaststellingen komen evenmin de geloofwaardigheid van dit asielmotief ten goede. Wat betreft de problemen die u ondervond n.a.v. de dood van N. P. dient vooreerst gewezen te worden op incoherenties tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten. Zo stelt u dat verschillende maanden na de moordpoging in februari 2009 op N. P. iemand is gearresteerd hiervoor (CGVS, p. 18). Echter, uit een door u neergelegd internetartikel blijkt dat de dag na de moordpoging op N. de dader al werd opgepakt (pagina 3 uit de bundel internetartikelen). Eveneens stelt u niet te weten of er 1 of meerdere verdachten in deze zaak zijn gearresteerd (CGVS, p. 18). Echter, het betreffende internetartikel stelt dat er 1 dader werd aangehouden (pagina 3 uit de bundel internetartikelen). Gezien uw problemen begonnen na de moordpoging op N. kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van belangrijke gebeurtenissen in de nasleep hiervan, zoals de arrestatie van verdachten. Temeer, daar u zelf aangeeft dat uw problemen zijn begonnen na de arrestatie van personen die betrokken waren bij de aanslag op N. (CGVS, p. 14). Ook dient opgemerkt te worden dat u eerst stelt dat uw zoon niet gewond was na een poging tot aanrijding en dat hij toen gewoon geschrokken was (CGVS, p. 18). Uw zoon daarentegen, beweert dat zijn voet hierna gebroken was (CGVS zoon G. M. (O.V. 6.816.998), p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat het enkel een kneuzing betrof, maar dat zijn voet niet gebroken was (CGVS, p. 26), hetgeen echter niet te rijmen valt met uw aanvankelijke verklaring dat uw zoon toen gewoon geschrokken was. Deze verklaring is bijgevolg niet afdoende. Er mag immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u omtrent belangrijke feiten in uw asielrelaas consistente verklaringen aflegt. Bovenstaande vaststellingen doen verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u zeer slecht op de hoogte bent van de door u verklaarde problemen. Zo heeft u geen enkel idee waarom men N. wou vermoorden en weet u enkel dat N. problemen had met ene Hakob en Vachik (CGVS, p. 14). Gezien uit uw verklaringen blijkt dat N. u zeer veel verteld heeft over zijn levenswijze en over andere personen, en dat N. u vertelde dat hij met de dood bedreigd werd (CGVS, p. 14 & 19), is het zeer opmerkelijk dat u niets kunt vertellen over de mogelijke daders en het motief voor de moord. Daarenboven heeft u geen enkel idee door wie u werd bedreigd (CGVS, p. 19). Bovenstaande onwetendheden ondermijnen verder de onaannemelijkheid van uw asielrelaas. Ook dient gewezen te worden op 1 tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen voor het CGVS en uw verklaringen in de vragenlijst voor het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken is ingevuld. Zo verklaart u voor het CGVS dat u de dreigtelefoontjes kreeg omdat men dacht dat u zeer veel wist over het leven van N. en ontkent u expliciet dat u de dreigtelefoontjes zou gekregen hebben omdat u op de hoogte was van de omstandigheden van de moordpoging op N. (CGVS, p. 19). Echter, in de vragenlijst stelt u dat tijdens die dreigtelefoontjes u werd verteld dat u de dader van de moordpoging had verraden (vragenlijst DVZ, 3.5). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid stelt u dat u dit niet heeft gezegd en dat de tolk u toen waarschijnlijk verkeerd heeft begrepen (CGVS, p. 19). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, de vragenlijst werd u voorgelezen en u heeft ze ter goedkeuring ondertekend (vragenlijst DVZ, p. 3). Bovenstaande tegenstrijdigheid doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voor zover uw asielrelaas geloofwaardig is, quod non, dient opgemerkt te worden dat u voor wat betreft uw recente problemen geen bescherming heeft gezocht bij de bevoegde autoriteiten in uw land. Zo heeft u geen enkele poging ondernomen om bescherming te zoeken bij de bevoegde autoriteiten in uw land omtrent de dreigtelefoontjes en pogingen tot aanrijding (CGVS, p. 23). Reden hiervoor is dat volgens u een klacht niets oplevert en dat er in Armenië geen enkele organisatie u kan helpen. Deze verklaring is niet afdoende gezien het een loutere bewering betreft. Immers, u kent geen gevallen waarin een klacht niets oplevert en u heeft zich niet geïnformeerd betreffende het bestaan van mogelijke organisaties die u zouden kunnen helpen (CGVS, p. 23). Aanvankelijk stelde u bovendien (CGVS p. 6 & 14) dat u de personen die u lastig vielen niet kent en daarom geen gerechtelijke stappen ondernam, indien u hen wel zou kennen zou u naar de rechtsinstanties zijn gestapt, hetgeen bijgevolg niet te rijmen valt met uw bovenvermelde verklaring. Bijgevolg moet ook worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen ernstige incoherenties vertonen, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang komt. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u uw vluchtroute niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo zijn u en uw zoon met het vliegtuig vertrokken vanuit de internationale luchthaven van Zvartnots in Armenië naar Praag, waarna jullie een vliegtuig naar Amsterdam hebben genomen (CGVS, p. 11 & 12). Vervolgens zijn jullie met een wagen naar België gereisd (CGVS, p. 12). U en uw zoon zijn zonder paspoort het vliegtuig in Armenië opgestapt en vervolgens zijn jullie zonder paspoort naar België gereisd (CGVS, p. 10 & 12). In de luchthaven van Praag en van Amsterdam werden jullie niet gecontroleerd (CGVS, p. 11 & 12). Deze verklaringen zijn totaal ongeloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt

en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u zonder paspoort naar België bent gereisd. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw zoon jullie Armeense paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook u algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang. U klaagt ook aan dat geestelijke patiënten - zoals uw zoon - in Armenië niet worden aanzien als normale mensen, dat ze vernederingen en mishandelingen ondergaan, dat ze uit de samenleving worden weggeduwd, en dat ze er niet kunnen rekenen op bescherming van de autoriteiten (CGVS, p. 16-17, 23). Ook uw advocaat haalt aan dat geesteszieken in Armenië moeten worden beschouwd als het behoren tot een bepaalde groep omdat in rapporten van Artsen Zonder Grenzen de geestelijke gezondheidszorg in Armenië als een serieus probleem wordt beschouwd en er niet goed is uitgebouwd, en dat geesteszieken uit de maatschappij worden uitgestoten. Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt (CGVS, p. 8 & 15-16) dat uw zoon voor zijn psychologische problemen werd behandeld in Armenië. Zo heeft uw zoon verschillende behandelingschema's doorlopen waartijdens hij meerdere medicijnen moest innemen en werd hij toen zijn toestand verslechterde van 2 november tot 24 december 2010 opgenomen in de psychiatrische instelling van Sevan. Uw zoon verklaarde ook (CGVS zoon, p. 3-4) dat hij in Armenië een levenslange uitkering had. Ook uit de door u aangebrachte medische documenten blijkt dat uw zoon voor zijn ziekte werd behandeld in Armenië (o.a. ambulante verzorging, hospitalisatie in 2002, voorschriften voor meerdere medicijnen). Bijgevolg blijkt uit deze vaststellingen niet dat de Armeense instanties systematisch bijstand zouden onthouden omwille van een van de criteria zoals bepaald door de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd dat de Armeense gezondheidszorg voorziet in instanties specifiek gericht op de opvang van geesteszieken, al zijn ze niet altijd optimaal georganiseerd. In 2004 werd er in Armenië ook een wet m.b.t.de psychiatrische zorgverlening goedgekeurd. Uit een studie van 2006 over de toepassing van deze wet blijkt dat er nog tekortkomingen zijn maar dat er ook een geleidelijke verbetering van de situatie is. Verder blijkt dat er soms gratis psychiatrische hulp en medicijnen voorzien is voor mentale zieken. Uit deze vaststellingen blijkt aldus dat de Armeense overheid inspanningen levert om geesteszieken beter te kunnen opvangen en dat de situatie de laatste jaren is verbeterd. Betreffende de pesterijen door kennissen en onbekenden waarvan uw zoon het slachtoffer was moet vooreerst opgemerkt worden dat hierboven reeds werd vastgesteld dat u over andere elementen van uw asielrelaas ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd waardoor aldus uw beweringen over deze problemen die uw zoon zou gekend hebben niet zo maar voor waar kunnen worden aangenomen. Aangezien u aanvoert dat uw zoon een risico loopt op vervolging of onmenselijke en vernederende behandeling, kan ook worden verwacht dat u dat staft met een begin van bewijs, hetgeen echter niet het geval is. Verder heeft u na uw éénmalige klacht hieromtrent 10 à 15 jaar geleden bij de politie, geen klacht meer ingediend omdat het volgens u geen zin had en omdat mensen met een psychiatrische stoornis er niet worden beschermd (CGVS, p. 22). Dit betreft een loutere blote bewering die u echter niet aannemelijk heeft kunnen maken. Immers, u verklaart zelf dat de politie n.a.v. uw éénmalige klacht u zei dat ze tegen de dader zullen optreden indien hij wordt gevonden (CGVS, p. 22). In verband met de pesterijen waarvan uw zoon slachtoffer was, verklaart u geen enkele andere instantie te hebben gecontacteerd omdat u dan klacht moest indienen bij hogere instanties, welke enorm moeilijk was en zeer veel tijd vergde (CGVS, p. 22). Het betreffen geen afdoende verklaringen om geen verdere pogingen te ondernemen om bescherming te zoeken. Er mag immers van een asielzoeker verwacht worden dat hij/zij redelijke pogingen onderneemt om zijn/haar probleem aan de bevoegde instanties kenbaar te maken en op die manier probeert bescherming te vinden bij de bevoegde autoriteiten. Aangezien u geen verdere bescherming heeft gezocht, terwijl dit redelijkerwijze kan worden verwacht, wordt de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde problemen m.b.t. uw zoon dan ook ondermijnd. Uit de bovenvermelde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat geesteszieken algemeen gezien weinig worden aanvaard door de Armeense bevolking en er over mentale ziektes onwetendheid en misvattingen bestaan, waardoor ze een stigma krijgen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen maakt echter melding van ernstige vijandigheden tegenover of vervolgingen van geesteszieken. Aldus moet worden geconcludeerd dat geesteszieken in Armenië hoogstens als een maatschappelijk kwetsbaardere groep kunnen worden beschouwd, maar dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat uw zoon als schizofreen in Armenië zou vervolgd worden zoals voorzien in de Conventie van Genève, noch dat uw zoon er als schizofreen het voorwerp zou uitmaken van een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, uw huwelijksakte, uw geboorteakte en de kopie van enkele pagina's van uw paspoort bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Doch bevatten deze documenten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Uw militair boekje en uw badge van het leger tonen aan dat u voor het leger heeft gewerkt. Doch bevatten ze geen informatie met betrekking tot de door u verklaarde problemen. Uw diploma bevat informatie betreffende uw scholing, niet betreffende de door u verklaarde problemen. Wat de overlijdensakte van uw echtgenoot betreft, stelt u zelf dat ze geen informatie bevat betreffende de door u verklaarde problemen (CGVS, p. 8). De kopie van enkele pagina's van het paspoort van uw dochter A. M., de kopie van enkele pagina's van het paspoort van uw zoon G. M., de geboorteakte van uw zoon, het militair boekje van uw zoon en het diploma van uw zoon bevatten informatie over de identiteit van uw kinderen die niet wordt betwist. Doch bevatten ze geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Wat de bundel internetartikelen betreft, dient vooreerst gewezen te worden op de eerdere vastgestelde tegenstrijdigheden hieromtrent. Bovendien bevatten deze internetartikelen geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen (CGVS, p. 7). De medische attesten betreffende uw zoon dd. 07.02.2011 en dd. 24.12.2010 tonen aan dat uw zoon aan schizofrenie lijdt. Het medisch attest dd.17.06.2011 en het medisch attest betreffende uw zoon dd. 24.05.2011 stellen dat u aanwezig dient te zijn bij het gehoor van uw zoon voor het CGVS. Doch bevatten geen van de door u neergelegde medische attesten informatie betreffende de problemen die u of uw zoon in Armenië zouden hebben gekend. Bijgevolg kunnen de door u neergelegde documenten bovenstaande beslissing niet wijzigen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, alsook van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoekers toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van deze motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.2.2.1. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers geen enkele poging ondernemen om de bedrieglijkheid van hun verklaringen over de door hun gevolgde reisroute en hun internationaal paspoort te duiden en dat zij opnieuw nalaten om hun internationaal paspoort voor te leggen. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, nr. 205). De vastgestelde bedrieglijkheid van verzoekers reisrelaas doet besluiten dat verzoekers hun internationaal paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie, zoals de datum van vertrek en het visum, verborgen te houden. Het ontbreken van deze documenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van het asielaanvraag (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

2.2.2.2. Verzoekers voeren aan dat hen ten onrechte wordt verweten dat zij niet onmiddellijk hun vrees voor gedwongen orgaantransplantatie aan de commissaris-generaal kenbaar hebben gemaakt. Verzoekster stelt dienaangaande dat de problematiek wijdverspreid is en dat zij zelf hier in België angst had om deze vrees kenbaar te maken zonder bewijzen. Verzoekers beklemtonen ook dat de problematiek van de orgaandonatie slechts één reden was naast vele andere problemen. Wat betreft de incoherentie tussen haar verklaringen en de neergelegde documenten stellen zij dat het zeker niet eigenaardig is dat zij weinig documentatie konden geven daar zij volledig afhankelijk zijn van de media. Wat de tegenstellingen met de verklaringen van haar zoon betreft, stelt verzoekster dat diens

verklaringen gezien moeten worden in het licht van zijn schizofrenie. Verzoekster meent tenslotte dat haar onterecht verweten wordt geen hulp te hebben gezocht bij haar eigen autoriteiten, daar zij in hen geen vertrouwen had, zij zelf betrokken zijn bij de orgaanhandel en dat in Armenië corruptie welig tiert. Zij geeft een uittreksel weer van een rapport afkomstig van de Nederlandse asielinstanties die de corruptie aantoont.

Wat betreft het gegeven dat verzoekster slechts in tweede instantie melding maakte over de vrees die zij beweerdelijk koestert voor orgaantransplantatie bij haar zoon, bevestigt de Raad de vaststelling van verweerder dat het afleggen van een asielaanvraag op zich al een uiting is van vertrouwen in de Belgische autoriteiten. De behandeling van de asielaanvraag geschiedt in vertrouwen. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag volledig en op correcte wijze aanbrengt vanaf het begin van zijn procedure. Bovenstaande vaststelling ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van dit asielmotief, dat verder evenmin wordt gestaafd door enig document of door objectieve informatie.

Wat betreft de inconsistentie tussen de verklaringen van verzoekster en haar zoon, evenals tussen haar verklaringen en de informatie die zij bijbracht over de moord van de geestelijke, merkt de Raad op dat de in de bestreden beslissingen opgesomde vaststellingen hun grondslag vinden in de stukken van het administratief dossier. Verzoekers ondernemen geen poging om deze *in concreto* te weerleggen, doch beperken zich tot het minimaliseren ervan, wat niet dienstig is.

Waar verzoekers stellen dat hun problemen als een cumulatief geheel gezien moeten worden, merkt de Raad op dat dit ook geldt voor de ongeloofwaardigheid die de commissaris-generaal bij elk van de afzonderlijke motieven vaststelde: zowel het reisverhaal, de daarbij gebruikte documenten, de orgaantransplantatie, als de problemen naar aanleiding van de moord op de geestelijke zijn ongeloofwaardig. Het is het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, nr. 204).

Wat het motief betreft over het niet zoeken van bescherming bij de nationale overheid van verzoekers, stelt de Raad vast dat dit een overtollig motief is, daar verzoekers er niet in slaagden hun feitelijke vrees aannemelijk te maken.

Verzoekers wijzen erop dat de bestreden beslissingen ten onrechte voorhouden dat er een verbetering is in de psychiatrische zorg, terwijl daarentegen uit informatie van Artsen Zonder Grenzen, waarvan een uittreksel wordt weergegeven in het verzoekschrift, het tegendeel blijkt. Het rapport maakt gewag van een tekort aan medische zorgen voor patiënten met geestelijke gezondheidsproblemen in Armenië en van het stigma dat er rond geestelijke gezondheidsproblemen hangt. Hieruit leiden verzoekers af dat zij wel degelijk onder het toepassingsgebied vallen van artikel 1 van de Conventie van Genève en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Zij beschouwen de systematische vernederingen en gewelddadigheden die zeker verzoeker diende te ondergaan als daden van vervolging in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. Uit de voorgebrachte informatie zou eveneens blijken dat de Armeense autoriteiten geen voldoende bescherming geven aan verzoekers.

Waar verzoekers betogen dat de 'systematische vernederingen en gewelddadigheden' die verzoeker moest ondergaan als daden van vervolging kunnen worden beschouwd, merkt de Raad op dat hoger de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas werd vastgesteld.

Waar verzoekers de stigmatisering waaraan schizofrenen in Armenië ten prooi vallen *an sich* als vervolging beschouwen, kan dit element, hoewel in het document van Artsen Zonder Grenzen inderdaad van stigmatisering gewag wordt gemaakt, niet dienstig door verzoekers worden aangevoerd. Het document beschrijft immers dat het voornaamste gevolg van de stigmatisering is dat schizofrenen hun geestelijke problemen proberen te verbergen en medische hulp weigeren. Uit verzoeksters verklaringen blijkt evenwel dat verzoeker voor zijn psychologische problemen werd opgenomen en behandeld. Een maatschappelijk stigma op zich, zonder effectieve en ernstige schending van de elementaire mensenrechten zoals beschermd door artikel 15, tweede lid EVRM, kan voorts niet gelden als een 'daad van vervolging' in de zin van artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Armeense gezondheidszorg voorziet in instanties die specifiek gericht zijn op de opvang van geesteszieken, al zijn deze niet optimaal georganiseerd (CEDOCA-document ARM2011-028w). Uit het document van Artsen Zonder Grenzen blijkt dat zij een centrum voor geestelijke gezondheid heeft opgericht. Uit datzelfde document blijkt dat Artsen Zonder Grenzen daarvoor op de steun van de Armeense overheid kon rekenen, die het project als nationaal pilotproject heeft erkend. Noch uit de landeninformatie, noch uit het document in het verzoekschrift, blijkt dat de Armeense overheid doelbewust en specifiek medische hulp zou ontzeggen aan schizofrene personen. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat de Armeense instanties verzoeker systematisch bijstand zouden onthouden omwille van één van de criteria zoals bepaald door het Vluchtelingenverdrag.

2.2.3. In ondergeschikte orde vragen verzoekers om minstens in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. In het bijzonder verzoeker zou het risico lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling zoals blijkt uit het rapport van Artsen zonder Grenzen.

Voor zover verzoekers zich voor het vermeende risico op mishandelingen beroepen op hun asielrelaas, volstaat het om te wijzen op de ongeloofwaardigheid daarvan, zoals hoger sub 2.4 werd vastgesteld. Voor zover verzoekers zich voor hun vraag om subsidiaire bescherming beroepen op de ziekte van verzoeker, merkt de Raad op dat verzoekers zich voor de beoordeling van verzoekers medische problemen van de geëigende procedure dient te bedienen, *i.e.* de procedure op grond van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. Het was immers duidelijk de bedoeling van de wetgever in een verschillende procedure te voorzien voor ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf dienen aan te vragen, enerzijds en andere personen, die de subsidiaire beschermingsstatus aanvragen en van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht, anderzijds. Als rechtvaardigingsgrond voor dit verschil in behandeling wordt gewezen op het objectief criterium van de grond van de aanvraag, namelijk het feit of die aanvraag wordt ingediend op basis van de ernstige ziekte waaraan de aanvrager lijdt, dan wel op basis van een andere vorm van ernstige schade, die het mogelijk maakt een beroep te doen op de subsidiaire bescherming (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 9-10*). Dit uit zich dan ook in de bewoordingen van artikel 48/4, waarin het voeren van een parallelle procedure omwille van medische redenen wordt uitgesloten door te stellen dat *“de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, (...) die geen beroep kan doen op artikel 9ter (...)”*. Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 dat het verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is. Het motiveerde dat dit verschil op een objectief criterium berust, namelijk of de aanvraag wordt ingediend door een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van verblijf, dan wel door een vreemdeling die een reëel risico loopt op andere ernstige schade. Een aanvraag in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet sluit inderdaad niet uit dat de aanvrager daarnaast om subsidiaire bescherming verzoekt op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zij het gesteund op andere dan medische gronden.

2.2.4. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat er met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3. Verzoekers kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER